Horváth András

# *Feljegyzések a sárga házból*

**részletek**

A pszichiátriai mérgek /bocsánat, gyógyszerek/ mellékhatásként külön-külön is képesek arra, hogy hazavágják a prosztatádat, vesédet, májadat és a hasnyálmirigyedet. A vérképet lerontják, ezért vérvétel soha nincs.

Tegnap itt járt a Főorvosnő, hivatott. Bementem, leültem. Minden rendben?, kérdezte. Minden, mondom. Van valami kérdése, kérése? Igen mondom, túl sok gyógyszert kapok, elég lenne a fele is. Bólogatva gépel a kórlapomra. Van Isten?, gondolom. Este, gyógyszerosztáskor, megtudtam, mit gépelt a doktornő. Egy egész marék gyógyszert kaptam, fél marék helyett.

A rengeteg gyógyszert eldugni úgy, hogy ne vegye észre senki, nagyon nehéz. Nem csak az ápoló figyel, mind lessük egymást. Egyenként veszem ki a bal markomba öntött színes bogyókat, jobbkézzel sorra a számhoz emelem őket. Csak minden másodikat teszem a nyelvemre, a többit a jobb kezem visszaútján két ujjam közül az ölembe ejtem. A sok gyakorlásnak hála, ügyes vagyok, mint Rodolfó, a nagy szemfényvesztő mester. Mielőtt az asztaltól fölállnék, a maradékot felmarkolom az ölemből. A vécébe szoktam bedobni, de nem mindegy, hogyan. Ha a kagylóba szórom, és lehúzom rá a vizet, az összes bogyó ott ragad a csésze alján, így az utánam következőápolt azonnal beköphet egy jutalom kávéért az ápolónak. Tehát előbb kell lehúzni, és a már zubogó vízbe dobni a tablettákat, így nincs idejük a kagyló aljra ragadni. Mind eltűnik. Csiribá!

*

Ma reggel fekszem az ágyon, az autogén tréninget csinálom. Gyomorfekély okozta fájdalom ellen elég jó. Ellazulni, könnyedén venni a levegőt. Előbb hasra veszed, aztán gyomorra. A harmadik levegővétel a tüdőbe. Ne gondolj semmire, András! Kapcsold ki a környezetet, az egész világot! Légy nyugodt, gondolj arra, hogy hanyatt fekszel a tengerben, és könnyedén lebegsz. Csak lebegsz, lebegsz. Becsukom a szemem, látom a tengert. Megy ez. Megy.

*

Ma hajnalban ébredtem. Az este gondosan a szék támlájára hajtogatott nadrágom a földön hever, összegyűrve. Felemelem, ellenőrzöm a zsebeit. Bal zsebéből az éjjel eltűnt két frissen töltött öngyújtóm, egy doboz cigarettám, és a maradék Canesten kenőcsöm, amit a bátyám küldött, hogy a lábgombámat kezeljem vele. A jobboldali zsebben a zsebkendőm volt és egy adag vécépapír. Ezeket ott hagyták. Itt még a nők is a kezükbe fújják az orrukat, a taknyot lerázzák a földre. Vécépapírra sincs szükség, többnyire puszta kézzel intézik el a dolgot. Nem mindenki, de úgy látszik, tolvajom a többséghez tartozik.

*

Ma utánanéztem a prosztatagyulladás, a hólyaggyulladás és a húgycsőgyulladás lehetséges okainak és kezelési módjainak a neten.

1. Rák
   Ajánlott kezelés: Hospice Osztály
2. Súlyos baktériumfertőzés
   Ajánlott gyógymód: hosszú antibiotikum kúra.
3. A tüneteket hosszan tartó, súlyos stressz is okozhatja.
   Gyógymód: más helyre költözés, stresszes körülmények megszüntetése.

Orvos havonta egyszer látogat hozzánk, addigra lerohad a farkam. Belátható időn belül nincs esélyem megszabadulni innét, mint teljeskörű gondnokság alá helyezett kényszergyógykezeltnek. A gondnokomat hiába hívom, nem veszi fel a telefont. Ha kíváncsi volna rám, akkor se jöhetne be, látogatási tilalom van a Covid miatt.

*

Napi kilencven fekvőtámaszt csinálok. Napi két filmet nézek meg. Olvasni nem tudok, mert itt állandó, teljes sötétség van. A laptopom monitorját szerencsére látom, mert az világít, fényből jut a klaviatúrára is, így le tudom pötyögni a feljegyzésemet – magamnak. Más úgyse olvassa őket el.

*

**Éjjel az erdő**

Szél süvít
Zúg az erdő
Azt súgja
Szeret
Bagoly
Fél szemét
Lecsukja
Úgy nevet
Medve
Szamócát csen
Éjszakából
Verebek
Pirosak
Sárgák
Szelídek
Őzgida
Tétován
Anyja nyomába
Lép
Farkas ájultan
Holdért kiált
Büdösbogár
Illatos
Csillagszemü
Lepke
Szárnyát behúzva
Álmodik
Bársonyos hiúz
Harcra kel
Kék rókával
Aranyszemű
Hörcsögért

Az erdőben én
Lakom

Megvirrad a reggel
Minden szürkévé
Változik
A Nap hunyorog
Csillámokat szórva
Égre pattannak
Földre szórt
Csillagok

*

Tibi tőlem balra, a harmadik ágy lakója. Huszonöt késszúrással megölte az anyját. Enyhítő körülményként értékelte a bíróság, hogy megbánta tettét. De mivel a kihallgatásokon gyanúsan viselkedett, felmerült a gyengeelméjűség vélelme. Orvosi vizsgálat következett, majd újabb bírói ítélet: gyengeelméjű, nem büntethető. Idehozták, mihozzánk, a Zárt Osztályra.

Reggel van, már mindenki felébredt. Magam elé bámulva ülök az ágyam szélén. Nem merek, nem akarok ránézni senkire, mert abban a pillanatban, hogy fogadom a pillantásokat, kapom a szöveget is. És akkor beszélgetni kell.

– András! Van egy narancsom, egy kávéért odaadom neked!

– Köszönöm szépen, Tibi, a kedvességedet, de nem kérem. Egyébként nincs kávém. Elfogyott.

Hiába bámulok újra maga elé.

– Ne hazudj, bazd meg, tegnap láttam nálad!

Csöndben maradok, de Tibit keményfából faragták.

– Ha nem adsz kávét, kibaszom a narancsot a faszba!

– Ne dobd ki, Tibi. Ezekben a Covidos időkben nagy szükség van a vitaminra. Edd meg!

Röpül a narancs a szoba másik végébe. Telibe kapta a szemeteskosarat.

– Príma dobás volt.

– Naná, hogy az, faszom!

Éjszaka van, nem tudok elaludni. Vagy a hideg ráz, vagy ömlik rólam a víz. A gyógyszerek áldásos mellékhatása. Kiszárad tőlük a szám, hiába iszom, nem segít. És ekkor eszembe jut a szemeteskosár. Kiszállok az ágyamból, odaosonok. Kikaparom a narancsot a napközben összegyűlt szemét alól, meghámozom. Egészben gyűröm fogatlan számba, szopogatom. Már nem száraz annyira a nyálkahártyám. Visszafekszem. Megköszönöm Istennek a narancsot.

Ő azt válaszolja:

– Szívesen.

*

Most már negyedóránként kell vizelnem. Már nappal is ráz a hideg. Fogy az erőm. Már nem tudok napi nyolcvan fekvőtámaszt lenyomni, csak ötvenet. Tizenöt kilót fogytam másfél hónap alatt. Tegnap kitörött három fogam. Ma kettétört az egész műfogsorom. Ez nyáron, ha majd kiengednek, tizenhatezer forintomba fog kerülni. Spórolok. Nem do-

hányzom, eladtam a cigimet. Egy dobozzal megtartottam, mert néhány szál cigiért akár egy újabb narancshoz is juthatok.

*

Nézzük a tévéhíradót. Agyonverte. Elvágta a nyakát. Sósavban kifőzte, a maradékot elásta. Kirabolta. Elütötte, cserben hagyta. Feleségét kurvaként futtatta, majd felgyújtotta. Pisztollyal megfenyegette, megerőszakolta. Hároméves lányával közösült, megfojtotta. A kerti vécében szülte meg gyermekét, otthagyta. Kábítószert termesztett, árulta is. Büntetőfékezett, három ártatlan meghalt. A forgalommal szemben vezette gépkocsiját, jogosítvány nélkül, bedrogozva: öt halott. Felakasztotta, kivégezte. Papként pedofil hálózatot működtetett.

Szép napot, Magyarország!

*

Ülök az ágyam szélén. Hajnalodik. A többi kilenc betegtársam mélyen alszik. A szemben lévő ágyon Tihamér mozgolódni kezd. Fordul balra, jobbra. Végül felkel, csámpás léptekkel a szekrényéhez megy. Kinyitja, fehér színű kis zacskót vesz elő. Nézi, forgatja, majd odafordul hozzám.

– Mi ez, András bá? Most kaptam a nagynénémtől, csomagban. De olyan kis betűvel van ráírva a celofánra, hogy nem bírom kiolvasni!

Átveszem a zacskót. Hatalmas betűk hirdetik rajta:

KRUMPLICUKOR

– Ez cukorka, Tivadar.

– Kér belőle, András bá'? Szívesen adok egy kis darabot magának

– Köszönöm szépen, nem kérek.

– Ugyan, fogadja már el, ne sértsen meg! – nyújt felém egy letört darabot.

Hogy meg ne sértsem, köszönettel elfogadom. Beveszem a számba, forgatom. Mivel a fogsorom tegnap kettétört, így csak szopogatni tudom. Tivadar fogai megvannak, csorog közülük az édes nyál. Miután végzett, visszaül az ágyára. Néhány perc múlva megszólal.

– András bá'!

– Tessék, Tivadar!

– Maga tartozik nekem két szál cigivel meg egy kávéval!

– Miért tartoznék?

– Hát a cukorka, amit adtam, András bá'!

Megyek, felteszem a kávét. Előveszem az éjjeliszekrényemből a maradék két szál cigarettámat, viszem Tivadarnak.

Alszik.

Csendben leteszem a polcára a forró kávét meg a cigiket. Halkan megyek ki a szobából. Elindulok a hosszú folyosón, ki akarok menni a friss levegőre. Hirtelen Edittel találom szemben magam. Nem tud aludni, gyakran kóválygog a folyosón.

Elállja az utam.

– Jó reggelt, Edit!

– Képzelje, András, most jövök a klotyóról. Akár hiszi, akár nem, három nap után végre sikerült szarnom! Szartam vagy három kilót! Mit szól ehhez?

– Nagyon örülök.

– Én is!

Utamra enged.

Vége a folyosónak, kinn vagyok a szabadban, végre egyedül. Nézem az eget. A felhők bíborvörösek, mélyfeketék.

Talán vihar lesz.